

Prolog!

Tripoli, Libyen, november 1980

Under årens lopp har jag mött många fantastiska människor och ibland arbetat i märkliga miljöer. Mötet med Libyen och människorna där blev inget undantag.

Vår vistelse i Libyen är snart över. Om tre dagar går vårt flyg hem till Sverige. Mohammad Ben Kaskuscha, vår uppdragsgivare och socialchef i Tripoli, berättar att han är orolig. I Tripolis hamn ligger två containrar med viktig utrustning som myndigheterna inte släpper igenom. Det enda vi har fått loss ur containrarna är ett antal lysrörsarmaturer som nu håller på att monteras. I tre veckor har vi arbetat sju dagar i veckan. Mohammad har under dessa tre veckor blivit vår vän. Han har slitit lika hårt som vi. Han har hämtat oss i sin bil på mornarna och sedan varit med oss hela dagarna. Karin och jag kom ner för att vara arbetsledare för 30 man. Men vi har fått göra mycket av arbetet själva. Att det skulle bli så, stod klart redan första dagen när Karins 15 man vägrade att ta order eller anvisningar av en kvinna. Själva har jag lyckats bättre med mina "gubbar". Med några få undantag är hela utemiljöns monteringsarbeten klara.

Mohammad, Karin och jag står i skuggan. Vi dricker varsin kopp starkt te och planerar vad vi måste hinna med i morgon. Vi blir avbrutna av den behörige elektrikerns unge

medhjälpare. Han pratar fort, han ser nästan lycklig ut. Mohammad översätter:

- Dom är klara med monteringen av lysrören nu, du kan gå in och inspektera.

Jag lämnar Karin och Mohammad och går in i byggnaden. När jag kommer fram till den långa korridoren där lysrörsarmaturerna nu skall vara monterade får jag en chock. Jag ser en korridor med många lysrör, men alla sitter fel. Det är rena katastrofen. Det finns ingen rak linje någonstans. Vissa armaturer är monterade på tvären. Förmodligen har elektrikern och hans medhjälpare trott att alla armaturer absolut måste upp. När jag har hämtat mig går jag upprörd fram till elektrikern. Denne står med ryggen mot mig och fingrar på en tång. Från min FN-tid kan jag fortfarande en del fula ord på arabiska och dem tänker jag använda nu. Jag lägger handen på hans axel och han vänder sig mot mig.

Häpen stirrar jag på mannens ansikte!

Den "behörige" elektrikern har inte några ögon. Där han borde ha sitt högra öga är det ett litet hål som är inramat av ögonlocken och kindbenet. På vänster sida har han en stor gulvit kula. Kulan är så stor att den nästan är på väg att ramla ur ögonhålan. Jag hör den unge medhjälparen, som egentligen är elektrikers sonson, säga något på arabiska. Den blinde mannen söker trevande kontakt med mig. När han håller mina händer ser jag att han gråter. Han gråter ljudligt och jag riktigt känner hans förtviolan.

Då brister det för mig. Chockad, och snyftande går jag däriifrån. Sonsonen tittar storögt på mig. Innan jag återvänder till Karin och Mohammad sätter jag mig i anläggningens trädgård. Jag skäms obeskrivligt och vill vara ensam en stund med mina känslor.

Det var inte så konstigt att elektrikern behövde hjälp och att allt tog så lång tid. Han gjorde ju egentligen ett fantastiskt jobb. Tänk att inte kunna se, men ändå försöka sköta ett jobb som elektriker. Han måste använda sina händer och fingrar för att känna sig fram och kunna koppla elledningarna.

Genom vår vän Mohammad fick jag fram ett erbjudande till sonsonen. Om han hjälpte mig att montera armaturerna så att de sitter rakt skall han få min slagborrmaskin.

Gissa om det jobbades. Sonsonen var så glad att han sjöng något som lät som en kärlekssång. När han inte sjöng hade han långa samtal med sin farfar elektrikern. Honom hade vi satt i en bekväm stol. Vi låtsades att han var vår arbetsledare. Sonsonen var förmodligen kär i min slagborrmaskin för han upprepade hela tiden ordet "habbibi" som betyder älskling. Under hela jobbet med armaturerna lämnade han varken mig eller slagborrmaskinen med ögonen. När jag tog en paus och drack te satt han vid min sida. Han var med mig överallt. Utan "behörighet" lyckades vi tillsammans få det att se riktigt bra ut i den där korridoren. Men jag skulle nog inte göra om det. Trots att strömmen var avslagen fick jag två riktiga så kallade "kyssar" så att det nästan svartnade för ögonen. Tydligt var det en rejäl felkoppling någonstans i byggnaden.

Maskiner var förmodligen en bristvara. I stället för att borra hål i betongväggarna stod man och slog hål med borrspett och hammare. Det var så elektrikern och hans sonson hade börjat arbeta. Sedan kom jag med mitt elektriska underverk. Jag gissar att elektrikerns sonson efter vårt besök kunde sälja sina tjänster och försörja sig som "mannen med slagborrmaskinen"!